

szerint 1,7 km-re fekszik ez a sziget a szárazföldtől, sűrű erdők borítják, és a mediterrán növényzet minden fajtája megtalálható itt. A lakosok száma egyre kevesebb, manapság kb. 100 fő. Az itt maradt öregek már nemigen tudnak gazdálkodni, szőlőt művelni. Kérdéses, a természetes vegetáció mikor vesz birtokba mindent. Sok év távlatából is igaz ez a szigetre. Hajbókoló, narancssárga gránátalmafára emlékszem, fügetalp kakuszra a romok között, egy halász csónakjában késhegyre tűzött apró halakat falatozott, a legtöbb kőház behúzott zsalugáterekkel állt a délutáni verőfényben. Ég és föld a kis sziget és Trogir vagy Split nyugsgó élete a pálmafák alatt, amikor is a sikátorok sétáló emberekkel és kiülő, csalogató, telt házas éttermekkel zsúfoltak. Könyveket olvasva és el-elkapván egy-egy pillanatot, nem olyan mesés ám itt az élet, ahogy mi, turisták abban a néhány napban láttuk. Nem éltük át a mindennapi küzdelmüket egy percre sem, nem voltunk részesei az életüknek. De hát nyaralni mentünk, napozni és fürödni a mediterrán tengerparton, behabzsolni minden jót és különlegeset a kék ég alatt, mely ott hatalmas darabban borul az ember feje fölé. Látni és belefeledkezni a határtalanságba úszás közben, egy szikla tetején állva vagy a hajó korlátjának dülve, elmerülni a végtelen látóhatárba, mely mély lélegzetvételekkel önkéntelenül is felszakítja és kiűzi a felhalmozódott feszültséget, és a szabadság érzetét kelti. A tüdő megtelik tengeri sóssal, s a dalmát partok illata a lélek gyógyszere lesz. A hétköznapiakat itthon folytatjuk tovább, a horvát szigetlakók jellemző életéről pedig kedvünk szerint olvashatunk megkapó részleteket többek között a már említett Senko Karuza könyvéből, bármikor leemelhetjük a polcra, s így bármikor vissza is térhetünk gondolatban az Adriai-tenger partvidékére, a Mediterrániumba.

Különben is – választott mottóm szerint – „a szív mindig utazik, akkor is, ha a láb és a fej marad”. Nemcsak új, ismeretlen világ felé, hanem a már felfedezett, kedvessé vált, akár többször is bebarangolt tájak, városok, öblök, szigetek, hegyek felé. Vannak vidékek, amelyek erősen, megbabonázottan vonzzák az embert, tudattalanul is felszínre tör a vágy, hogy kiválasszuk magunknak vérmérsékletünknek megfelelően a nekünk kedves földrajzi helyet a világban. Számomra ez a hely Olaszország. Igen, Olaszország, szintén a Mediterránium része. Ez már számtalanszor bejárt terület, mégis oda vágyik minduntalan a szív. Ez egy olyan hely, mely „lelkünkben él, akkor ezt nem is annyira megtaláljuk, mint inkább újra rátalálunk. Minden utazás célját egy elmosódott, távoli emlék fátyla fedi, és minden utazás e fátylat lebbenti föl”. (Michael Onfray)

Balajthy Ferenc

Aranycsapat

A jövő labdát kergetőinek is

Már az égben van a teljes Magyar Aranycsapat: (Grosics, Buzánszky, Lóránt, Lantos, Bozsik, Zakariás, Budai II, Kocsis, Hidegkuti, Puskás, Czibor) egymásba karolva a döntő felé halad. A meccset újra játsszuk fiúk! Az Isten veletek! Ott, magasan, fent, most legyőzzük a németeket!

Angolok az ütközetben tizenhárom gólt kaptak, Sapkát, kalapot emeltek a tizenegy magyarnak. A stadionban zengett, zúgott a viharos vastaps, Még egyszer születnél, ilyen akkor sem kapsz! A meccset újra játsszuk fiúk: veletek az Isten, Ilyen csata még nem volt, nem lesz s nincsen!

Arany kupánkba, majd ha aranyló bort öntünk, Gyere hát közénk, foglalj helyet itt közöttünk! Nézz az egyre fakuló, mégis elszánt arcokra, Emlékezz a verejtékkal vívott régi harcokra! A meccset újra játsszuk fiúk! Áldott nevetek! Az örök időben győztetek – Hát Isten veletek!